

Odstavec Zarovnání textu

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Zarovnání vlevo

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Zarovnání na střed

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Zarovnání vpravo

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Zarovnání do bloku

Odstavec

Zarovnání východového řádku

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Odstavec

Odstavcová zarážka I.

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Odsazení vpravo

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Volný řádek

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Bez odsazení

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Předsazení

Odstavec

Odstavcová zarážka II.

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Vynucené zarovnání

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Předsazení

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí.

Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Odsazení vpravo

1 Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

2 Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí.

3 Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

4 I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Předsazení

Odstavec

Grafická zarážka

☞ Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. ¶

☞ Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. ¶

☞ I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. ¶

Arno Pro 12/15pt

Grafický prvek ve funkci odstavcové zarážky

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Odsazení odstavce ornamentálním prvkem

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Odsazený druhý odsatevec

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje. ≈ Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho. ≈

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

≈ Lasici / v podivné pozici / zřím u potoka sedící. // Víte-li / proč? // ...

Arno Pro 12/15pt

Relativně odsazený odstavec

Odstavec Parchanty

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podržuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v

mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podržuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci

totéž, co podstatně si přeje druhý člověk.

Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podržuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého

blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podržuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Parchanty

Odstavec

Dělení slov

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Bez dělení slov

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Bez dělení slov

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrotanebopodleúsloví: „člověkčlověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Bez dělení slov

Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuji svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Bez dělení slov

Odstavec

Mezislovní mezery

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obvykle jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obvykle jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obvykle jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li estetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v myslí mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho pravé blaho.

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohlwollen), my v češtině říkáme můžeme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru etniky užíváme místo slov záliba a nelibost obvykle jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme.

Arno Pro 12/15pt

Odstavec

Prostrkání

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohllwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Prostrkání 50 tisícín

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohllwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Prostrkání 75 tisícín

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohllwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Prostrkání 100 tisícín

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohllwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Prostrkání 150 tisícín

I říká se tomuto poměru blahovůle (Wohllwollen), my v češtině říkáme dobrota nebo podle úsloví: „člověk člověku přeje“, též přízeň či důrazněji přejnost. Jako dobrota zálibu, tak její protiva, totiž zloba (nepřejnost) nelibost plodí, ano v oboru ethiky užíváme místo slov záliba a nelibost obyčejně jiných: chvála a hana; dobrotu chválíme, zlobu haníme. Užijeme-li aesthetické formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Prostrkání 200 tisícín

Odstavec Vyznačování

Užijeme-li *aesthetické* formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice *bude* jedna vůle co původní vzor, jehož *podstatné rysy* já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co *podstatně* si přeje druhý člověk. Každý *člověk* ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, *která jej od pravého blaha* spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho *pravé blaho*.

Užijeme-li **aesthetické** formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož **podstatné rysy** já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co **podstatně** si přeje druhý člověk. Každý člověk ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. **Tato přání má on, to jsou věci nahodilé**, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho **pravé blaho**.

Užijeme-li AESTHETICKÉ formy právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k lidské vůli; a sice bude jedna vůle co PŮVODNÍ vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. KAŽDÝ ČLOVĚK ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, vedlejší, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho *pravé blaho*.

Užijeme-li AESTHETICKÉ FORMY právě vyložené opět v oboru etniky, obrátíme se k LIDSKÉ VŮLI; a sice bude jedna vůle co původní vzor, jehož podstatné rysy já sám v mysli mám; druhý člen téhož poměru pak vůle jiná: řekněme k vůli stručnosti: vůle moje.

Ona se řídí podle vzoru: totiž já chci totéž, co podstatně si přeje druhý člověk. KAŽDÝ ČLOVĚK ku příkladu si přeje blaha, to jest jádro jeho chtění, nehledíc k jednotlivým přáním, která jej od pravého blaha spíše odvádějí. Tato přání má on, to jsou věci nahodilé, **vedlejší**, nepodstatné; já však v tomto případě podřizuju svou vůli podstatnému jádru jeho vůle, chci jeho *pravé blaho*.

Odstavec
Vyznačování a interpunkce

špatně: hrábě, motyky, lopata

správně: hrábě, motyky, lopata

špatně: Lezte vzhůru (dokud nezavolám *stop!*).

správně: Lezte vzhůru (dokud nezavolám *stop!*).